

AMORETA

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON

Heder Hejford

*Ova knjiga je posvećena
svim hrabrim ljudima
koji slede svoje snove.*

Prvo poglavlje

Sovinjon Sen Pjer je izvukla prvu malu crnu haljinu koju je našla na levoj strani čiviluka u svom besprekorno uređenom velikom ormaru. Na kraju večeri će skinuti tu haljinu, staviti je na tapaciranu vešalicu i odložiti na krajnju desnu stranu ormara, i tako će postupati u naredna dva meseca, sve dok haljina koju danas nosi ne bude ponovo došla na red.

Iz skladno poređanog niza kutija, od kojih je na svakoj bila nalepljena fotografija onog što se nalazi unutra, odabrala je par crnih lakiranih cipela sa potpeticom od šest centimetara.

Jedina tačka njene dnevne rutine koja nije bila unapred zacrtana bila je odabir parfema koji je odgovarao njenom trenutnom raspoloženju. Ruka joj je lebdela iznad mnoštva bočica svakojakih oblika i pastelnih nijansi pre nego što se spustila na mamin parfem od ruže, izrađen po njenoj porudžbini – za sreću.

Sofi je već sa trinaest godina odlučila da postane advokatica. Posle četrnaest godina, tri stotine hiljada dolara za školarinu i sočiva čija je dioptrija postepeno rasla, dobila je ponudu za posao u maloj firmi u njenoj rodnoj Napi – da li *zbog* njenog prezimena Sen Pjer ili uprkos njemu. A danas, na redovnom nedeljnom sastanku, napokon će sama voditi slučaj.

Tačno u osam i trideset pet, nakon biljnog čaja ispijenog iz porcelanske šoljice, činije grčkog jogurta i pola banane,

sela je u svoj crni mercedes kako bi na vreme stigla u kancelariju na ključni sastanak u devet sati.

Pogledala je na obe strane pre nego što se sa prilaznog puta sa imanja Sen Pjer uključila na Draj krik roud u svom uglancanom vozilu. Autom je presekla stazu pravo između žbunovitih redova jarkožutih cvetova slačice koji su se smenjivali sa nečim što je ličilo na gole štapove zabijene pravo u zemlju. Ali bio je tek mart mesec. Do leta, cvetovi slačice će nestati, a ti „goli štapovi“, bremeniti lišćem i bobicama, postaće prave zvezde, privlačeći u dolinu Nape na stotine i hiljade turista – udvostručujući vreme koje će joj biti potrebno da ode i vrati se sa posla. Međutim, ovog jutra nije bilo nijednog drugog vozila na vidiku.

Još jednom je u retrovizoru proverila da li joj zlatna kopča na bisernoj ogrlici leži na ključnoj kosti tačno kako treba. Zatim se uštinula za resicu na uhu kako bi učvrstila dijamantsku mindušu, otresla je nevidljivu trunku sa svog ramena i stegnutom rukom proverila punđu u korenu vrata.

Zadovoljna time što je sve na mestu, u mislima je prošla kroz događaje koji je danas očekuju. Ubrzala je sve do trenutka gde sa partnerima u firmi sedi za dugačkim konferencijskim stolom, nestrpljiva da napokon dobije priliku da dokaže kako zaslužuje da jednog dana postane prvi ženski partner u firmi *Vitmer, Robinson i Skot*.

„Dajana! Suzana! *Vuelve!* Vratite se!“

Esteban se naslonio na ručku svog viljuškara, smešeći se dok je gledao kako se njegova majka gega za leglom svojih odbeglih kokošaka. Vešto je zgrabila jednu kokošku i stavila je pod mišku dok je preteći mahala prstom ispred njenog kljuna. „*Chica traviesa!* Nevaljala devojčice! Koli-ko puta moram da ti kažem da ne ideš tom stazom, a?!“ Gladila je dugim potezima kokoškino perje, koje se svetlucalo i prelivalo zlatnom, zelenom i narandžastom bojom na jutarnjem svetlu. Smekšala je glas do nežnog tepanja.

„Moja prelepa mala *chica*.“

Esteban je odmahivao glavom. Majka je bila privržena ovim glupim pticama koliko i Estebanu i njegovoj sestri. Ako je to uopšte moguće, njena vezanost za kokoške kao da se produbila otkad se Esmeralda udala i otišla da živi u Santa Rosi.

„Estebane! Možeš li ponovo da proveriš ogradu? Mora da su moje malene još negde probile rupu“, zaključila je majka i nežno spustila Marlenu kraj drugih kokošaka kako bi ih saterala natrag u ograđeni deo.

„*Sí, madre*“, odgovorio je, nakratko se vrativši svom maternjem jeziku. Ponosio se svojim znanjem engleskog jezika van farme. Gospodin Blumkvist, iz srednje škole Vintidž, ponudio se čak da mu napiše preporuku za fakultet. „I tvoja profesorka biologije rekla je da će ti napisati preporuku“, navaljivao je. „Možeš da se upišeš u višu školu u Severnoj Virdžiniji a kasnije da se prebaciš...“ Esteban je na pet minuta zamislio sebe u belom mantilu kako kroz mikroskop gleda u biljne ćelije na staklenim pločicama. Ali šta bi tata radio bez njega? Ko bi preuzeo farmu? Sem toga, voleo je da uprlja ruke.

„Danas po podne“, odgovorio je mami. Prvo je morao da proveri da li je sinoćna kiša napravila neku štetu na nežnim stabljikama lavande. Buđ je najveći neprijatelj lavande.

U vidokrug mu je ušla još jedna zalutala kokoška – Natalija? – koja je trčala tamo-amo niz blatnjavi puteljak do povrtnjaka na kojem je tata jutros već proredio mladice celera, pored ograđenog kokošinjca i kuće, sve do Draj krik rouda. *Mierda!* Da li je zapravo počeo da razaznaje jedno od drugog lakomislenog stvorenja?

„Ne danas po podne nego – smesta!“, prekorila ga je majka. Zgrabila je metlu sa trema i njome poterala Nataliju ka ograđenom kokošinjcu. „Vidiš ovo?“ Živahno se razmahala. „Pre nego što sve otrče na put i pregazi ih auto, a ja ostanem bez kokošaka, jaja i novca za plaćanje računa!“

Esteban se zakikotao za sebe. Porodica Morales nikada neće biti bogata, ali teško da su bili u finansijskom škripcu.

Ako tu i tamo ostanu bez koje kokoške od osam dolara, to ih neće uništiti.

„Dobro, dobro“, odgovorio je.

Majčin zahvalni osmeh podsetio ga je na njenu bezuslovnu ljubav, ma koliko da se pretvarala da je stroga.

Nastavio je da se kreće put šupe. „Oдох po alat.“

Samo nekoliko sekundi kasnije, zgrčio se kada je začuo škripu guma na asfaltu i otužni ptičji krik.

Sofi je naglo prikočila istog trena kada je kokoška izletela pred nju, ali prekasno. Osetila je tup udarac, začula kreštanje i trgnula se. Njen zamišljeni prikaz – „Najnovija vest: Sovinjon Sen Pjer postala partner u advokatskoj firmi“ – raspršio se, smesta je vrativši u stvarnost. *Ne smem da zakasnim na posao! Ne danas!* Ali izraz očaja na licu žene sa farme koja se gegala ka njoj pogodio ju je direktno u srce.

Gospođa Morales. Viđala je njenu zdepastu priliku stotinu puta izdaleka, dok se vozila Draj krik roudom pored skromne kuće na ranču, ali svoju prvu komšinicu nikada nije videla licem u lice. Ipak, zahvaljujući Žani, kuvarici Sen Pjerovih, osećala je kao da zna sve o Moralesovima. Žana je kupovala povrće s njihove tezge na pijaci u Napi. Još od njene osnovne škole, Žana je brbljala o Moralesovima, njihovoj ćerki Esmeraldi i sinu, kako se ono zvaše. I dok je Žana o njima imala samo reči hvale, tata je rekao da je gospodin Morales veoma naporan čovek.

Sofi je prebacila menjač u ler, izašla iz auta i otišla do desne prednje gume, pribijavajući se onoga što može da zatekne.

Tik iza prednje gume sa suvozačke strane ležala je nepomična kokoška. Srećom nije bila raskomadana, ali joj je kljun bio raširen u samrtnom krik.

„Marlena!“ Starija žena se ukopala u mestu na kraju puteljka, grudi su joj se nadimale od napora, žuljevite dlanove bespomoćno je usmerila ka mrtvoj životinji. „*Marlena!*“, jecala je ona i u očaju prinostila dlanove obrazima.

Sofi je gledala čas crveno lice i izbrazdano čelo gospođe Morales, čas kokošku – to jest, Marlenu – pa ponovo gospođu Morales.

Skupivši usne, potisnula je gadljivost i čučnula kako bi bolje osmotrila. Poslednji put kada je bila ovako blizu kokoške, ona je bila prekrivena finim sosom od pečuraka.

Šta treba da uradi? Pogledala je gospođu Morales, koja je kleknula na jedno koleno, pa ponovo Marlenu. Zar ptice ne prenose najrazličitije bolesti? Ptičji grip? Salmonelu? Grinje?

Rezignirano je udahnula mirise farme, vlažne zemlje izmešane sa đubrivom. Prikupila je svu snagu koju je imala. Ona je kriva i na njoj je odgovornost da ovo razreši.

Oprezno je provukla gole ruke pod telo kokoške. Od osećanja da dodiruje nekakvo ukrućeno perje povrh tople želatinaste mase – Marlena očigledno nije bila ni pametna, pošto se zaletela pravo u auto, niti žilava – pripala joj je muka. Nekako je smogla snage da se uzdrži od povraćanja pred gospodom Morales.

Polako se okrenula i nežno spustila telo životinje u ispružene ruke njene vlasnice.

„*Dios mío*. O moj bože.“ Gospođa Morales je privila telo kokoške na poprsje koje se prelivalo iz cvetne košulje na kopčanje, i ljuljala je pevajući joj: *sana, sana, colita de rana* – šta god to značilo. Kokoška je očigledno bila voljeno mezimče.

„Mnogo mi je žao!“, zaplakala je Sofi, rastrzana između poriva da zagrlj ucveljenu ženu i silne želje za dezinfekcionim tuširanjem.

A onda je niotkuda dotrčao ogroman čovek u izbledelim farmerkama, tesnoj kariranoj košulji i kaišem sa srebrnom kopčom veličine pladnja za ćureće pečenje, i istog trenutka Sofi je zaboravila na smrt i Boga i mikrobe. Zaboravila je i na svoj posao.

Drugo poglavlje

Esteban se oslonio leđima o pult i prekrstio ruke, sumnjičavo gledajući u prelepu *fresu* koja je sedela sa druge strane stola.

Majka bi trebalo da je besna! Zašto je onda insistirala da on doveze ženin mercedes do staze, kao da je ona isuviše potresena da to sama učini? I koja to devojka njenih godina vozi ovakav auto? I kako to da, nakon što je saterao sve kokoške u kokošinjac, okrpio rupu u ogradi i ušao u kuću, ta bogata neznanka sada sedi u njegovoj stolici i poput engleske kraljice, s uzdignutim malim prstom, ispija mamin na brzinu spravljeni čaj od kamilice?

„Moja omiljena aroma“, tiho se obratila majci, uz drhtanje prefinjenih nozdrva.

„Dobar je za nerve.“ Majka je pružila ruku preko stola kako bi je utešno pogladila po ruci.

Upravo je pregazila jednu od majčinih cenjenih kokošaka a majka se prema njoj ophodi kao prema žrtvi, a ne kao zločincu!

Ona je jedna od cenjenih potomaka Ksavijera Sen Pjera, zloglasnog uzgajivača, vinara i vlasnika imanja iz susedstva. Iako je iz svoje kuće mogao da vidi njihovu, nikada je nije video izbliza. Ipak je čitav život slušao priče o Šardone, Sovinjon i Merlo. A ko u dolini nije?

Majka je već godinama dobra prijateljica sa Žanom, kuvaricom Sen Pjerovih. Žana je navodno bila neutešna

kada su devojke poslali u škole na „istoku SAD“ – izraz koji je asociirao na aristokratiju i privatne klubove – kada je Ksavijera ostavila žena a potom nastradala u saobraćajnoj nesreći u Južnoj Americi. Kada su se devojčice, sada već mlade žene, prošle godine vratile sa školovanja, Žana je bila ushićena, još i više zato što se i njena ćerka preselila u Portland.

Otac bi se natmurio svaki put kada bi neko pomenuo Ksavijera Sen Pjera. Rekao bi da je samo zato što je Sen Pjer poticao iz drevne loze uzgajivača grožđa, Ksavijer umislio kako bolje od drugih zna sve o zemljištu. I o poljo-privredi. Sem toga, ovo je Amerika! Svi su jednaki. Ili bi tako trebalo da bude.

Bez upozorenja, žena je podigla trepavice, duge i uvi-jene kao izdanak graška. Ili su mu tako izgledale zbog debelog stakla njenih naočara. Čak i kroz njih, Esteban je u njenim smeđim očima prepoznao pametnu radoznalost. Kada je izvila usne u ljubazan osmeh, srce mu je stalo. Da li zbog njene kože, prozirne kao latice trešnjinog cveta? Zbog školovanog načina izražavanja? Ili zbog njenog parfema od ruže, slađeg od meda koji je sipala u svoj čaj?

Ne zaboravi šta je uradila. Majka joj je dozvolila da sedi u *njegovoj* staroj drvenoj stolici, koju tek dopola popunjava svojom vitkom guzom. Obuzelo ga je teskobno osećanje gneva, za kojim je usledila postidjenost, kada je osmotrio tu staru stolicu iz njene perspektive. Ne seća se koliko je obroka jeo sedeći u njoj, a tek sad je primetio da se sa nje ljuštila bela farba i da je potrebno ponovo zalepiti jednu prečku. Pogled mu je pao na njegove blatnjave čizme, koje je poredio s njenim finim kožnim cipelama. On je za život zarađivao u polju, i u tome nema nikakve sramote. Prkosno je podigao bradu. Šta je ona za njega, osim povlašćene, razmažene vinarske princeze koja im se nikad više neće ovoliko približiti? Ne bi ni bila ovde da nije uništila jednu od majčinih nagrađivanih kokošaka!

Žene su se raskokodakale poput dve stare koke, glasovi su im se pretapali od uznemirenog preko izvinjavajućeg pa

sve do čavrljajućeg zvuka, i sve to u roku od četvrt sata.

Zar majka nema ponosa? Nimalo porodične odanosti?

„Viđam se sa Žanom svakog subotnjeg jutra. Ona je moja najvernija mušterija. Mogu da vam nabrojim šta pazari sezonski.“ Majka je nabrajala povrće svojim čvornovitim prstima koji su sada bili srazmerno čisti, ali do avgusta meseca neće moći da spere zelenilo sa njih, ma koliko ih ribala. „Špargle i grašak početkom leta. Posle toga, *pepinos* – kako se ono kaže?“ Namrštila se i pogledala Estebana. Do sada je već mogla da zapamti. Ali majka se navikla na njegovu pomoć.

Esteban je bio zauzet pomnim zagledanjem devojčine glatke i sjajne kestenjaste kose i odmeravanjem njenog tananog tela u pokušaju da što bolje zapamti stvorenje koje mu je sudba neočekivano dovela. Uprkos čvrstoj odluci da je zamrzi, jer je izdanak najgoreg neprijatelja njegovog oca, svaki njen pokret ga je opčinjavao.

„*Estebane?*“, ponovo ga je dozvala majka.

„Krastavci“, odgovorio je Esteban, jedino čime je pridoneo razgovoru otkad je ušao u kuću.

Slavodobitno je podigla prst. „Krastavci! I bosiljak, i nana. A zatim breskve, paprike, dinje. A na jesen rukola i kelj. A tokom cele godine, moja jaja...“ Ponovo se vratila na kokoške.

Istog trena oči i usta zalutale kuhinjske boginje širom se otvoriše.

„O bože! Moj sastanak!“ Bacila je pogled na svoj zlatni sat. „Kasnim!“

Zastala je na pola puta do vrata. „Gospođo Morales, želim da vam dam novac za Marlenu, ali tašna mi je u autu a već strašno kasnim na jedan veoma važan sastanak...“

Majka je odmahнула glavom. „Ne, senjorita Sovinjon. Neću ni da čujem. Bio je to nesrećni slučaj. Ništa mi ne dugujete. Esteban će ovog puta bolje da popravi ogradu.“

O, sad je on kriv za to?

„Jeste li sigurni?“ Ali prsti jedne cipele od jagnjeće kože isprskane blatom već su prelazili prag.

Esteban je stao kraj vrata i gledao je kako trči do auta, uveren da ona više nikad neće proći ovuda.

Mada mu majka neće dozvoliti da je zaboravi tako brzo. Nedeljama će brbljati o ovome što se dogodilo. Ponovo ga je obuzeo gnev, a oči su mu se skupile dok je Sovinjon Sen Pjer ulazila u svoj auto. Ako su njegove blatnjave čizme isprljale patosnice njenog dragocenog mercedesa – pa, baš šteta. Ionako čisto sumnja da ih ona čisti. Verovatno ima „ljude“ koji to rade za nju.